

The background of the poster is a composite image. The top half shows a city skyline, likely New York City, with various skyscrapers. The bottom half shows a wide, tree-lined path in a park, possibly Central Park, with several people walking. The entire image is overlaid with a red, cracked, stone-like texture. The text is in white and red, set against the dark background of the lower half of the image.

OD DRŽITELE NED KELLY AWARD
ZA NEJLEPŠÍ KRIMI THRILLER ROKU

PETER
TEMPLE
BÍLÝ
PES

„Temple je génius.“
THE TIMES

THRILLER S JACKEM IRISHM

BÍLÝ PES

**KNIHY PETERA TEMPLA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Jack Irish

Staré dluhy
Temný příliv
Konec světa
Bílý pes

BÍLÝ PES

PETER
TEMPLE

Přeložil Tomáš Jeník

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé publikováno v Austrálii nakladatelstvím The Text Publishing Company v roce 2003.

Copyright © Peter Temple, 2003

Translation © Tomáš Jeník, 2023

Cover © Jan Matoška, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-489-3 (pdf)

*Pro Anitu a Nicholase,
s láskou a díky.*

„Zeptám se znovu,“ řekl jsem. „Je to vážně nutný?“

Jeli jsme po tullamarinský dálnici na začátku večerní špičky, všude kolem se míhaly taxíky, nákladáky, osobáky a dodávky, všichni řidiči unavený a agresivní.

„Nechci umřít a nevědět,“ odpověděla Linda Hillierová. Mimořádně jí to slušelo, jak to tak bývá, když někdo odjíždí.

„Já to nechápu,“ namítnul jsem. „Proč bys nemohla umřít a nevědět? Proč je to horší než umřít a *vědět*? Řekněme, že jsi horelzkyně, máš šanci vylézt na Everest, K-47, AK-47, Speciální Káčko, zkrátka nějaký neobvykle velký kus svislého kamene. Spadneš z něj nebo z nějakýho ledovce a zmrzneš jak hrášek. V ten okamžik víš. Tak mi pověz, oč je to lepší než...“

Ucítil jsem na sobě její pohled. Nechtěl jsem riskovat a podívat se na ni. Řídil jsem její auto, novou alfu, trochu moc kultivovaného mazlíka pro někoho, kdo je zvyklý na surové americké bestie s vé osmičkou, na výkon bez špetky zodpovědnosti.

„Jacku,“ řekla. „Nejspíš mě po dvou měsících vyhodí a doplatí mi zbytek smlouvy. Pošlu pro tebe. Pronajmeme si byt v Paříži, budeme pozdě vstávat, pít kafe, jíst croissanty, chodit na procházky, obědvat v drahých restauracích, odpoledne si zalezeme do postele...“

Dojel jsem instalatéra jménem John Vanderbyl, specialistu na ucpané odpady, který za sebou táhl přívěs s kamerovým systémem

na prohlížení kanalizace. Ploužil se a blokoval dopravu, tak jsem ho předjel a nechal za sebou. Pak jsem musel zkrotit instinktivní touhu alfy zůstat v pravém pruhu a všechny předjet. Stejně jako mě ji to přirozeně táhlo vpřed. Na rozdíl ode mě dokázala udržet tempo.

„To je skvělý,“ poznamenal jsem. „Takže musíš prohrát, abych já vyhrál. Budeš zdrcená, a já z toho budu impotentní. Na druhou stranu, jestli vyhraješ, já zůstanu v Carriganově uličce s prachovou maskou na ksichtě, zatímco ty budeš řídit na slavných královských matracích se svým mužným, na Etonu vzdělaným produkčním Nigelem.“

„Jak víš o Nigelovi?“ zeptala se.

„Kvalifikovaný odhad. Když ti Angláni touží po akcentu, proč si neseženou nějakou pěknou holku z Liverpoolu? Proč tahají do londýnského rádia Australanku?“

„Mají nás rádi. Nežereme jejich třídní systém. Nemáme instinktivní sklon klanět se pitomcům z vyšší nebo vyšší střední třídy. Chápeme ironii a nadsázku. A navíc můžeme sloužit jako zlí psi.“

Linda byla dobrý zlý pes. Ovšem klidný zlý pes, dokázala politikům pevně stisknout lýtko, aniž by jim prokousla kůži, nepustit a čas od času s nimi zatřást.

V pravém pruhu se otevřela mezera a já do ní najel, aniž bych k tomu měl sebemenší důvod. Rychle jsem předjel obchodního zástupce Bottomdollar Carpets a potom i čtyřkolku a starý mit-subishi.

„Co si dát ještě jednu rychlovku,“ nadhodil jsem, „až tam dojedeme?“

Položila mi ruku na stehno. „Radši ne. Chci tě tu nechat roz-touženého.“

„Jako ostatně vždycky. Proč ti nestačí být nejlepší tady ve městě?“

Pitomá otázka. Už mi chvíli vrtala hlavou, takže vyslovit ji nahlas byla ještě větší pitomost.

Linda se dívala bočním oknem ven. „Holá ctizádostivost,“ prohlásila. „A taky si přijdu jako podvodnice, jako že jsem prostě měla kliku.“

„Jasně. Takovou kliku může mít každý. Stačí mít mozek jak motorovou pilu a hlas jako Lauren Bacallová. A to jenom za předpokladu, že se do té branže vůbec dostaneš, na což potřebuješ krásný nohy, ochotný ruce a obstojný kozy.“

„Obstojný? Tak moment, kámo, na těchhle kozách jsem se něco nadřela. Makám na nich už od třinácti.“

„Tak dobře, závodní kozy. Každopádně jsi mi mohla dát vědět o něco dřív.“

Slyšel jsem ve svém hlase uražený tón.

Dlouhý prsty mi stiskly stehno. „Dřív jsem ti to říct nemohla,“ opáčila. „Zavolali mi, nabídli prachy, chtěli mě co nejdřív.“

„Stejně jako já. Bez těch prachů.“

Blížil se sjezd k letišti.

„V kufru je fůra jídla,“ povídá. „Věci, co se rychle kazí. Včera jsem zašla na Victoriinu tržnici.“

„Zaparkuju.“

„Ne. Zajed' přímo na mezinárodní odlety. Nezhasínej motor. Vezmu si kufr a za pár vteřin jsem pryč. Žádné loučení, jak říkával můj táta. Nesnášel loučení.“

Napadlo mě, že by se mi její táta asi zamlouval; farmář, kterýho rozdrtila banka a traktor, zabalil to bez rozloučení.

Dál jsme jeli mlčky. Začalo pršet. Nemohl jsem najít stěrače.

Ukázala mi, jak se zapínají.

„Co s tímhle autem?“ zeptal jsem se.

„Nech si ho u sebe. Jezdí s ním. Pro tohle kotě se vrátím. Kotě. A taky jsem zapoměla vypnout lednici a mrazák. Uděláš to pro mě?“

„Jen když mi slíbíš, že se budeš chovat slušně.“

„Jasně. A když ne, ode mě se to nedozvíš.“

Najel jsem k terminálu a zastavil za taxíkem. Linda mi vzala hlavu do obou rukou a políbila mě, silně, odtáhla se a potom mě políbila ještě jednou, s mírně pootevřenými rty, slušná pusa.

„Víc,“ žadonil jsem. „Kotě.“

„Později. Kotě. Drž mi palce.“

Přikývnul jsem, nebylo mi do řeči.

Natáhla se přese mě, přičemž mě vlasy polechtala na tváři, a otevřela kufr. Vzala si ze zadního sedadla cestovní tašku, zlehka mi přejela konečky prstů přes rty a vystoupila. Zezadu vytáhla malý zavazadlo, načež kufr zase zavřela. Díval jsem se, jak prochází dveřmi do haly, ani jednou se neohlídla. A byla fuč.

Domů jsem se vracel s knedlíkem v krku, jel jsem přiměřenou rychlostí pod ostrými krutými světly, neměl jsem potřebu nikoho a nic předjíždět, vdechoval jsem vůni nový kůže a poslouchal tiichý šustění italských stěračů; znělo jako oddechování spícího dítěte. U starý fabriky na boty jsem zaparkoval pod duby. Zazvonil mi telefon.

„Zítřa,“ sdělil mi Andrew Greer, můj bývalý partner z advokátní praxe, „se pokusím dostat klientku z vyšetřovací vazby. Potom budu potřebovat tvoje neocenitelné služby.“

Andrew Greer stál, dlouhý chodidla v úzkých nablýskaných černých botách. Všechno na něm bylo dlouhý, všechno, co šlo vidět.

„Vaše ctihodnosti,“ pronesl, „obžalovaná je osoba s beztrastnou minulostí a to, co se stalo, ji silně traumatizovalo. Nehrozí, že by uprchla. Bude se důrazně bránit obviněním proti ní vzneseným a hodlá před tímto soudem očistit své jméno. Žádám její propuštění na kauci za jakýchkoliv podmínek, které Jeho ctihodnost uzná za vhodné.“

Soudce se podíval na žalobce, jenž také vstal. Byl to smutný muž, žádný dobrman ve státních službách, spíš starý rozlámaný labrador, který už se nemůže dočkat, až tu celodenní dřinu bude mít za sebou, zaleze si do pelechu ke krbu a položí si hlavu na přední tlapy.

„Žádné námitky proti kauci, Vaše ctihodnosti,“ prohlásil.

Z pohybu Drewovy hlavy směrem ke klientce jsem vyčetl, že očekával tvrdší boj.

Soudce si to nekomplikoval: šedesát tisíc dolarů, odevzdat pas, jednou denně se hlásit. Případ odročen.

Žena na sobě nedávala vůbec nic znát, jenom rychle mrkala. Během výměny s Drewem se k němu naklonila, až se čelem málem dotkla jeho brady. Jmenovala se Sara Longmoreová a čelila obvinění z toho, že před devíti dny zavraždila svého bývalého přítele.

Vyšel jsem ven. Pršelo stejně nepřesvědčivě, jako když jsem po rozbřesku odcházel z domu. Na chodníku postávali novináři – pisálci z tištěných magazínů a fotografové, ti druzí vesměs ostříhaní dohola, tři televizní reportéři si ustavičně uhlazovali nagelovaný vlasy, kameramani a zvukaři, který nic netrápilo, nadávali, kouřili, plivali.

Přijela černá čtyřkolka, malá s tónovanými skly, a podélně zaparkovala. Dorazil odvoz.

Drew a žena vyšli z budovy, oba vysocí, oba v černých kabátech. Bylo jí kolem pětatřiceti. Mohla to ale klidně být sedmnáctiletá baletka. Ostré lícní kosti, krátké tmavé vlasy sčesané dozadu s pěšinkou nalevo, vysportovaná a na dietě sestávající z vitaminových tablet, cigaret a čokolády.

Novináři se k nim vrhli. Odněkud se vynořily dvě nakrátko ostříhané ženy v neformálním oblečení a doprovodily dvojici k autu. Sara Longmoreová šla s hlavou vztyčenou a dívala se přímo před sebe. Nepotřebovala černé brýle ani jinak nedůstojně skrývat tvář. Působila disciplinovaně, tím, jak zatahovala ramena a držela hlavu vztyčenou. Obě strážkyně byly schopné, vyčistily jim cestu, aniž by do někoho vrážely, stačilo jim jen použít vlastní tělo, rozpřáhnout ruce a zatlačit dozadu. U auta položila žena Drewovi ruku na rameno, naklonila se k němu a něco mu pošeptala do ucha. Potom prošla mezi zaparkovanými vozy.

Zadní dveře čtyřkolky se otevřely, vklouzla dovnitř a zmizela mi z dohledu.

Drew se otočil k chumlu novinářů, mířili na něj mikrofony. Viděl jsem jeho vážnou tvář a v ní touhu uspořádat představení pro kamery, a potom jsem sledoval, jak popřel své advokátské teatrální nutkání a zavrtěl hlavou. Pronesl pár slov, nejspíš něco na způsob „bez komentáře“, otočil se a vydal se na druhou stranu ulice. Ruce s mikrofony ochably. Nechali ho jít.

Také jsem přešel ulici. Čekal na mě. V dešti, který si teď dodával odvahy, jsme ušli dva bloky k jeho starému saabu, jenž se mu s velkým kusem štěstí podařilo zaparkovat nedaleko Grice Alley. Motor chytil až na bůhvíkolikátý pokus, a když konečně se zasténáním naskočil, Drew ho přechlastal, takže zase zhasnul.

„Čekal bych, že už na to budeš mít grif,“ utrousil jsem. „Děláš to od konce osmdesátých let.“

„To není otázka grifu,“ namítl Drew. „Je to otázka řádného dodržování časem prověřeného rituálu.“

Čekali jsme, okna se proměnila v tekuté závěsy. Auto páchlo po pomerančových slupkách a shnilých jablečných ohryzcích s lehkým slaným podtónem starého ručníku z plavání zapomenutého pod sedadlem a tuhého jako mrtvý králík.

„Poprvý po dlouhý době jsem viděl soud,“ poznamenal jsem.

„Což je otázka štěstí, ne zdravého úsudku,“ opáčil Drew. „Ti hajzlové mě překvapili. Původně to vypadalo, že si ji chtějí nechat za katrem. Ještě štěstí, že jsem měl připravený odvoz.“

„Byl to Bully West?“

Vyhazovač a napravený raketýr Bully dělal pololegální práce pro mého občasného zaměstnavatele Cyrila Woottona. Zahlídl jsem Bullyho surový podobaný ksicht, zatímco Sara Longmoreová nastupovala do auta.

„Byl to Bully,“ potvrdil Drew. „Laskavost od Cyrila. Pro tebe.“

Zkusil znovu otočit klíčem v zapalování a auto naskočilo, motor řval jak cirkulárka. Drew nesmírně opatrně vystrčil hlavu z okna a ohlédl se. Potom vyjel z řady – přímo do cesty projíždějícímu taxíku. Přes kvílení gum a troubení jsem měl pocit, že slyším, jak taxikář nadává; v cizí řeči.

Poté co jsme na světlech zahrnuli doleva na Bourke Street, Drew vydechl: „Do prdele, odkud se tam vzal?“

„Zezadu.“

Zavrtěl hlavou. „Sakra, nehraj si na svatouška. Pamatuješ si le-
votočivou zatáčku na St George's Road kousek od Piedimonte?
Trefils ostrůvek, prorazil klikovou skříň a už jsme letěli. Přistáli
jsme na trávě a v dešti motorového oleje.“

„Nebyl to ostrůvek,“ opravil jsem ho. „Byl to poloostrov a den
předtím tam nebyl. A taky tam nerostla žádná tráva. Navíc se
můžu vymlouvat na mládí a nezkušenost.“

„Á,“ zasníl se Drew, „jak prchavý je čas, kdy se na tohle může-
me vymlouvat.“

„Když už je řeč o prchavosti, viděl jsem, jak tě tam u auta pr-
chavě chytila za klopu.“

Drew se podíval dolů a dotkl se levý klopy saka. „Akorát obdi-
vovala kvalitní zboží od pana Bucka. Příze z vlny doma odchova-
ných australských ovcí, látka ručně tkaná bezzubými babkami
v ponurém koutě Alto Adige. V této záležitosti je pochopitelně
zcela bez viny.“

Ve vzduchotěsném švédském vozidle se nám začínalo nedostá-
vat kyslíku. Pokusil jsem se stáhnout okýnko, ale klička nefungo-
vala. Boční průduch ventilace se snažil vzdorovat, ale rána pěstí
zlomila jeho odpor a auto se naplnilo pachy města – chladem,
vlhkem a benzinovými výpary. Přinesly s sebou pozdně noční
vzpomínky, na paže kolem pasu, polibky na ucho a za ucho a ro-
zechvívající dotek ruky někoho jiného na zadní kapse kalhot.

Zahnuli jsme doleva na Elizabeth Street.

„Mickey Franklin se v sobotu večer sprchoval,“ povídá Drew.
„Pět ran, všude kolem spousta krve, střílelo se přes ručník. Kul-
ka, co ho zabila, vnikla do lebky zezadu, temenem, a směřovala
nahoru.“

Pokusil jsem se rukou otřít přední okno, nelíbilo se mi, že ne-
vidím nástrahy před námi. „Kde se tou dobou nacházela nevin-
ná? Tedy, co tvrdí ona?“

„V době smrti se dívala na televizi ve svém domě v St Kildě.“

„Jak to, že mají zbraň?“

Stáli jsme na světlech na LaTrobe Street. Drew se na mě podíval a přejel si prstem podnosem. „Našli ji v popelnici kousek od místa činu. Otřenou a zabalenou. Zná ji, dvaatřicítka ruger, nepřihlášená. Říká, že jí ji Mickey Franklin půjčil poté, co se k ní několikrát vloupali, což je taky zvláštní.“

Motor vydával ještě divnější zvuky, poté co jsme na světlech zahнули doprava. Nepravdělně, nešťastně kuckal a chrchlal jako prostřílený spitfire na zpáteční cestě k bílým doverským útesům ve starých filmech o druhé světové válce.

„Echo Bravo Foxtrot řídicí věži,“ nadhodil jsem. „Hele, stará vojno, mám takový pocit, že tenhle drak mele z posledního.“

„Škytání,“ odpověděl Drew. „Z toho počasí. Zbraň je problémem.“

„To teda je,“ souhlasil jsem. „Kdy ji našli?“

„Druhý den ráno. Včera to byl týden. Vytáhli to na ni, než mi zavolala.“

„Pacholci prohnany. Vyhodíš mě u kanclu? Mám jednání.“

Díval se přímo před sebe. „Kdepak ho máš tentokrát? V Moonee Valley? V Caulfieldu? Na velitelství? Nebo v idylickém venkovském padoku, kde budeš žasnout nad tím, čeho mohou muž a kuň dosáhnout? Tedy s drobnou dopomocí nezjistitelných podpůrných povzbuzovačů, diuretik a čistého kokainu?“

„Má přijít chlapík, který řeší problém s průchodem přes pozemek.“

„Chlap, co má problém s průchodem přes pozemek,“ řekl Drew. „A kdo nemá? Za starých časů se tvoji klienti snažili vyhnout kriminálu.“

„Tohle je lepší. Těmhle klientům zůstaly celé uši a poměrně málo jich má tetování na vnitřní straně rtů.“

Drew zahrnul doleva na Russell Street. „Ach, opět na posvátné půdě,“ pronesl.

Melbournský magistrátní soud sídlil v kamenný budově nalevo, naproti přes ulici stálo policejní velitelství a v okolních budovách měly kanceláře nejrůznější oddělení a jednotky.

O kus dál ve stejné ulici stál Odborový dům a jeho přístavba, John Curtin Hotel. Drew provozoval kancelář vzdálenou odtud dva bloky na sever. Kdysi to bývalo sídlo Advokátní kanceláře Greer & Irish. Řečený Greer a řečený Irish často chodívali po Drummond Street, aby zastupovali své klienty na Russell Street. Také často popíjeli v Curtinu, vyčurat se chodili s budoucím premiérem, stáli s ním bok po boku, mírně se komíhalí a mířili na bílé dezinfekční kotouče.

Ale ta doba skončila, když jeden klient zavraždil moji manželku Isabel a já si vypracoval silný sklony k sebedestrukci.

„Nejspíš by ti to měl říct Wootton,“ povídá Drew. „Jakožto osoba, která si přihodí tučnou marži k tvým dozajista mírně naceněným hodinám.“

„Co by mi měl říct?“

„Abys Mickeyho proklepnul. Jako člověk motající se okolo koní přece víš, co znamená proklepnout.“

„Cyril už experta na proklepávání má. Lacinýho.“

„Nepotřebujeme nikoho laciného. Můžu ti říct, že Cyrilův expert neprošel vstupním pohovorem u policie. Stručně řečeno, je blbý jak štoudev. A ty nadočnicový oblouky to jen dokreslují.“

V tichu jsme jeli po Victoria Parade a pak zahrnuli na Smith Street v Collingwoodu. Ulice pro jednu vypadala dealerůprostě. Čas od času tam vtrhla armáda policajtů a prodavače drog vyhnala. Bylo to jako zmáčknutí balónku. Jakmile tlak uvolníte, vrátí se do původní podoby.

„Co bych měl hledat?“ zeptal jsem se.

„Bůhví. Cokoliv.“

Chvilí jsem mlčel a potom prohlásil: „Drew, ve službě je to jeden imbecil vedle druhýho, ale takoví obvykle neskončí na vraždách.“

„Nemusí to být otázka imbecility. Může jít o něco jiného.“

„Mám dojem, že ti klient sahá, kam klienti běžně moc nesahají,“ utrousil jsem.

„Jdi do prdele. Kde je ta tvoje nechutná ulička?“

„Hned za touhle nechutnou uličkou. Jak ses k tomu případu vůbec dostal?“

„Zastupoval jsem ji při obvinění z jednoho menšího drogového deliktu. Kdysi dávno. Její táta přišel k soudu. Očividně jsem na sira Colina udělal dojem.“

„Stylovka, ty klopy. Za co ho pasovali na rytíře?“

„Za službu pro někoho nebo něco. Za to, že je ve vatě. Teď se to ale zkomplikovalo. Zesnulý začal šoustat i mladší dceru sira Colina. A Sara proto musí zmizet z dohledu.“

„Jak to ten Mickey dělal? Většina chlapů by považovala za úspěch šoustat jednu Longmorku.“

„Třeba to pro něj byl další kopec v horském pásmu. Byl jako lezec, co nedokáže přestat. Pořád vejš a vejš. Fakt nemám páru.“

Drew si popotahoval spodní ret, což dělával, když se mu něco nelíbilo. Pokud s někým strávíte spoustu času, takových věcí si všimnete.

„Sara chce, abych ji v případě zastupoval,“ prohlásil. „Což je ještě větší pitomost, než že popřela vinu. Jakmile mi její táta zavolal, hned jsem věděl, že je to práce pro starého Pratchetta. Ten už osvobodil víc vrahů, než uteklo při dobytí Bastily. Ale ne. Chce mě.“

Prokličkovali jsme uličkou a zaparkovali přes ulici naproti mojí kanceláři. „Takže mám za úkol najít něco, co by chudákovi mrtvýmu Mickeymu Franklinovi ještě víc ublížilo.“

„Mrtvým, ale rozhodně ne chudákovi,“ opravil mě Drew.

„Akorát z ní já a Wootton budeme tahat peníze.“

„Nepochybuj, že se budeš řídit veškerými standardy, které se od tebe jakožto od justičního činitele očekávají.“

„Jak jsem řekl. Budou to peníze dohromady za nic. Ale co, stejně nemám do čeho píchnout.“

„S tímhle se mi samozřejmě nesvěřila.“

„Samozřejmě. Ani bys jí to nedovolil.“

„Tady je její číslo.“ Podal mi vizitku.

Zastrčil jsem si ji do náprsní kapsy. „Tuhle příjemnou exkurzi,“ zeptal jsem se, „si můžu vyúčtovat taky?“

Drew se na mě podíval přes celou délku svého nosu a zavrtěl hlavou. „Lezou ti na mozek piliny,“ utrousil. „Ten chlap je milionář.“

Zkusil jsem vzít za kliku, vzdorovala. „Jedna drobnost, než se rozloučíme. Nějaký tip, kde s tím začít?“

Drew se odmlčel. Potom řekl: „Já jsem jenom advokát. Jako jsi kdysi býval i ty.“

„Pořád jsem,“ odpověděl jsem. „Tak nečekej zázraky.“

Bojoval jsem s klikou, marně. Opřel jsem se do dveří ramenem, povolily. Vypadl jsem na dláždění.

Vstal jsem a zamířil do kanceláře, abych zavolał Simone Bendstenový, odbornici na pročesávání veřejných zdrojů.

„Pěkný auto, Jacku,“ řekl prodavač za pultem v krámku na rohu. Viděl mě zaparkovat před obchodem, moc mu toho neuniklo.

„Moc pěkný, Georgi,“ souhlasil jsem, „ale není moje.“

Přikývl. Krám si otevřel v polovině padesátých let, kdy skoro každý z předměstí jezdil do práce tramvají a motorku měli jenom největší frajeři. Teď se to tam hemžilo saaby a bavoráky a za to, co lidi platili za dělnický domek, by v padesátých letech pořídili celý blok.

„Kde máš tu svoji holku?“ zeptal se.

Vzpomněl jsem si, jak jsem tam tenkrát, kdysi dávno, přišel s Claire Irishovou, která neměla v kohoutku víc než středně velký hnědý pes, a zvedl ji do výšky.

„Claire, to je můj kamarád George,“ řekl jsem jí.

„Gorb,“ prohlásila.

„George,“ já na to.

„Gorb,“ zopakovala a chytila prst, který jí George podával.

A Gorb už mu zůstal.

„Pořád v Queenslandu.“

George pokýval hlavou. „Všichni se vracejí. Na prázdniny to tam ujde, celkem v pohodě. Ale žít tam? To ne. Všechno tam štípe.“

Uslyšel jsem ten zvuk, nebezpečný mumlání, zvuky strkání, klábosení a pošťuchování pubertáků vypuštěných na polední pauzu.

„Honem,“ pobízeli jsem George. „Salátovou rolku.“

Vrátil jsem se do Lindina auta, zabořil se do kůže a sledoval, jak budoucnost národa přepadla obchod. Letos měly holky delší vlasy, zato mezi kluky vládla anarchie – vyholený, dlouhý, nage-lovaný, odbarvený, obarvený.

Zaklepání na okýnko u spolujezdce, velká ruka. Odemknul jsem dveře.

„Koukám, že jsme si kurevsky polepšili, co?“

Vrchní seržant Barry Tregear vlezl dovnitř, zaplnil auto a naplnil ho pachem sýrových a cibulových čipsů, cigaretového kouře a kolínského Old Spice. Posunul si sedadlo a říhнул.

„Promiň,“ prohodil. „Brzkej oběd. Po zasraně brzký snídani.“

Vytáhnul cigaretu, strčil si ji do pusy a pár vteřin si poklepával na všechny kapsy, ale nic nenašel.

„Do prdele,“ ulevil si. „Ten hajzl mi šlohnul zapalovač.“

Zmáčknul jsem zapalovač na palubní desce. Vmžiku se nažhavlil a změnil barvu.

Barry ho použil a bez koukání vrátil na místo, strefil se přesně, jeho ruka ani na okamžik nezaváhala.

„Zmrd z Dandenongu,“ povídá, „načapá starou in flagranti, ve tři ráno, je úplně nepřítčetnej. Ona je totálně sjetá v ložnici s někým jiným. Chlap z toho není šťastnej, odejde do kůlny, najde sekeru na dříví.“

Díval jsem se, jak se omladina objímá, stylizovaně, ona se kolem něj omotala a zároveň se jí podařilo odhrnout si vlasy z obličejů.

„Přestaň,“ zarazil jsem ho.

Barry si povzdechl, čímž přidal do směsi pachů v autě ještě česnek. „Dvě děcka ve vedlejším pokoji. A medvídci, celá zasraná místnost zarovnaná medvídkama. Všech velikostí. Na takový sračky už jsem fakt starej.“

„Tak to ses měl držet čištění ulic od drog.“

Zavrtěl hlavou a znovu si povzdechnul. „Ježíši, to byla bezvadná fuška. Akorát chodit po městě a občas na ty zmrdy zavrčet. Zdekuje se za roh, vymalováno. A teď musím snášet tyhle zasraný puboše – nejspíš si myslej, že mají poslání od Boha.“

Objímající se pubertáci se rozmotali. Ona zamířila ke Gorbovi a ten ji lehce plesknul konečky prstů přes miniaturní zadek. Otočila se a věnovala mu pohled, který ho rozhodně nemohl odradit od toho, aby to udělal znovu.

„Občas si říkám, že jsi úplně zapomněl, proč ses na tu práci dal,“ poznamenal jsem. „Na tu palčivou touhu bojovat se zločinem všude, kde ho najdeš.“

„Na pálení si vzpomenu vždycky, když čurám,“ opáčil. „Je tady jedna ženská, přivezli ji z Novýho Jižního Walesu, kde dělávala na dopravním, hlídkovala na dětských hřištích, nebo nějaký podobný vysněný džob, nejspíš by nepoznala kriminálníka od zasranýho kardinála. Je čistá, to je veškerá její kvalifikace. To by už mohli rovnou udělat komisařku z Matky Terezy.“

„Ta je mrtvá,“ upozornil jsem ho, „ale kardinála by nejspíš poznala. Je to chlap ve fialových šatech, ne? Ve fialových? Co vlastně tý ženský vyčítáš?“

Barry se na mě podíval a sežehnul dobrý centimetr cigarety. „Všechno,“ odpověděl. „Ženským vyčítám všechno. Popojedem. Případ Franklin.“

„Jo. Jazyk za zuby?“

„Netuším. Jazyk už skoro necítím a s ptákem to není o moc lepší. Myslíš, že spolu jazyk s ptákem nějak souvisej?“

Nějakou dobu jsem pasivně kouřil a přemýšlel o tom.

„Určitě,“ povídám nakonec, „nějaká souvislost se najde. Franklin?“

Barry se na mě podíval, kouřil, mžoural. „Kamaráde, podle novýho režimu můžu dostat naplácáno za to, že se bavím s někým, jako jsi ty.“

„Žij nebezpečně. Ještě nebezpečněj.“

Přední okno zasáhl proud dýmu, větráky ho rozehnaly po autě. „No, Drew by se měl snažit o neúmyslný zabití,“ prohlásil. „Snažit se a kurva doufat.“

„To podle mě nehodlá.“

Podíval se na mě. „Ne? Je to Mickova bejvalá matrace a říká se, že si to prej ve stejný době rozdával i s její ségrou. Měla pistoli, měla klíč, svědkyně ji viděla poblíž jeho bytu. A navíc nemá nikoho, kdo by jí potvrdil tu hovadinu, že byla doma v posteli a četla si knížku. Slušnej případ, ne?“

„Samý nepřímý důkazy.“

„Tutovka, kámo. Naprostá tutovka.“

„Jak věrohodná je ta svědkyně?“

„Mám pocit, že ji znala. Viděla, jak se s nějakým chlapem hádá kvůli parkování. Krucinál fagot, takový učitelky za mejch časů nebejvaly.“

Podíval jsem se, o čem mluví. Vysoká žena s nakrátko ostříhanými vlasy a dlouhýma nohama se bavila s pubertáky poplaskujícími se před Gorbovým krámem. Vtipkovali, ale na první pohled se dalo poznat, že důstojník mluví s mužstvem.

„Ještěže tak,“ opáčil jsem. „Vidlácký kluky z Haje jako ty tenkrát rozrajcovaly i reklamy na podprsenky ve *Women's Weekly*. A očumování, jak si to rozdávají domácí zvířata.“

„Reklama na podprdy mi dodneška napíná kalhoty,“ připustil Barry. „Bohužel jenom trochu. A pak tu byly kalhotky.“

Děšť na předním okně, maličké kapičky.

„Krásná věc, dámský kalhotky,“ souhlasil jsem. „Takže žádný pochybnosti?“

Barry dokouřil cigaretu, propálil se skoro až na filtr.

Nedalo se čekat, že by použil popelník. Zmáčknul jsem čudlík a jeho okno sjelo.

Nedíval se, kam vajgl cvrnká. Klidně mohl přistát v projíždějícím kočárku.

„Pochybnosti?“ zopakoval. „No, pochybnosti jsou o tom, jestli ho oddělala sama, nebo ho nechala oddělat. Vidím to u ní stejně jako s posraným lochem. Staráš se jenom o tři věci. Přijdeš zvenčí, seženeš si pomoc, jdeš domů.“

„A Mickey? Povídá se o něm něco?“

Barry si zase povzdechnul a pokrčil mohutnými rameny. „Mick a Massianiové, šest let spolu makali. Říká se, že měl hodně blízko ke Steveovi.“

„Tady se nechytám.“

„Já taky ne, musím jít,“ prohlásil a poplácal mě po rameni. „Koukám, žes zhubnul. Seš frajer. Zajdeme někdy na pivo, žádná práce, jo?“ Vystoupil, zavřel za sebou dveře a pak strčil hlavu zpátky do auta. „Ještě jedna věc. Ten tip. Kdo to nahlásil?“

Díval jsem se, jak odchází ke Gorbovu krámu, nohy ztuhlý od věčného vysedávání v autech. Pubertáci před dveřmi si ho všimli a rozestoupili se; najednou měli spoustu důvodů, proč se na něj nedívat.

Vyšel jsem z kanceláře a po svých překonal krátkou vzdálenost, která mě dělila od červený cihlový zdi a promáčknutých, děravých a zprohýbaných bočních dveří do Taubovy truhlářský dílny v postranní uličce, jež ústila na Smith Street v Collingwoodu. Sotva jsem je otevřel, dýchlá na mě vůně klihu.

Díval jsem se přímo na nízkou lavici. Na ní ležela kostra stolu, velká složitá konstrukce, široká, že by si na ni mohli vedle sebe lehnout dva lidé, a dlouhá, že by oba mohli být basketbalisti. Ze všech stran ho mačkaly ocelové svěrky, neměl boky, desku, dvířka ani šuplíky, ale stejně jste poznali, že je to naprosto mimořádný kus nábytku, pravděpodobně až moc dobrý pro člověka, který si ho objednal.

Nejspíš byl až moc dobrý pro každého, kdo za ním kdy usedne, a že jich bude nejmíň tucet, protože věci, které Charlie Taub vyráběl, mohly přežít staletí.

Sám mistr stál za kostrou stolu a levou rukou přidržoval třímetrovou posuvnou svěrku. Někde pod obřími mozolnatými prsty se skrývala klička.

„Tak,“ uvítal mě Charlie Taub.

„Tak,“ odpověděl jsem. „Přesně tak.“

„Kvádro?“ Povytáhnul obočí zaprášený jemnými pilinami.

„Šel jsem k soudu,“ vysvětlil jsem. „Kvůli klientovi.“ Byla to do puntíku pravda.

Charlie si vytáhnul z koutku pusu vyhaslý kubánský doutník a zadíval se na něj. „Moc pěkný,“ poznamenal. „Dobrý. Taková profese. Pokud ji máš, drž se jí. Starý chlap si pak může sehnat slušného učedníka, co se bude chovat s patřičnou úctou.“

„Silnou holku,“ navrhl jsem mu. „Povídej.“

Zastrčil si vyhaslý doutník zpátky do pusu a mávnul medvědí tlapou ke stolu. „Je to prkotina,“ prohlásil. „Musí se slepit dvaatřicet spojů. Kdo by s tím potřeboval pomoci?“

„Ty určitě ne. Neříkals, že máš dneska v plánu lepit.“

„Lepíš, když je čas lepit. Když jseš připravenej, řekneš, jde se lepit. A jdeš lepit. Nenapíšeš dopis, nečekáš, až ti přijde odpověď.“

„To dává smysl,“ připustil jsem.

Charlie zavrtěl hlavou a vrátil se k práci. Postavil jsem se mu za záda a díval se, jak ke každému rohu kostry přikládá úhelníky – měl tři, krátký, delší a dlouhý. Pokaždý se zaklonil a zkoumal, jestli mezi ocelí a dřevem někde neprosvítá světlo. Klíh schne pomalu a pomalu i tvrdne, dává čas upravit svěrky, postarat se o to, aby žádná nekroutila rám a nevytlačovala nic ze správného úhlu. Složitější kusy nábytku se lepily na etapy, ale nakonec bylo třeba sestavit je, pak to chtělo spoustu zkušeností, aby výsledek neskončil jako palivový dříví.

A zkušeností měl Charlie na rozdávání.

„Drž,“ zavelel.

Obešel jsem stůl a přidržel svěrku, aby při povolení nesklouzla.

„Dolů.“

Posunul jsem ji. Charlie sklonil hlavu a zadíval se podél úhelníku. Nepotřeboval vodováhu. Měl ji zabudovanou v hlavě. Sklonil jsem svou nezkalibrovanou hlavu. Viděl jsem akorát jedno starý zamyšlený oko.

„Nahoru,“ přikázal. „*Ein ganz klein wenig.*“

Posunul jsem svůj konec svěrky o pár milimetrů.

„Ja.“

Charlie utáhl svěrku, vyzkoušel úhel úhelníkem a zabručel.

A takhle pokračoval, úhel za úhlem, svěrku za svěrkou. Když byl Charlie spokojený a oba jsme se narovnali, přejel jsem rukou po vzpěře.

„Pěkně ohoblovaná,“ řekl jsem.

Na stole jsem měl přidělenou nekvalifikovanou práci: na ctihodný německý cirkulárce jsem nařezal jako troud vyschlý jasanový prkna a ručně je ohobloval sedmdesáticentimetrovým hoblíkem Stanley s povrchem hladkým jako tabule skla a používáním oblýskaným do barvy zašlého stříbra.

Charlie se díval na kostru stolu a mnul si ruce. Odfrknul si. „Hoblovat se naučí i opice,“ utrousil.

„To vysvětluje můj plat,“ poznamenal jsem. „Už máš pro dnešek hotovo?“

Otázka s nádechem naděje.

Absolvovali jsme závěrečný rituál. Já zametal a utíral prach a Charlie se šel převléct z lepidlem vyztužených montérek do kalhot a stylového zeleného saka s velkými klopami z roku 1962. Potom začal kmitat po dílně, vracel nářadí do polic, přerovnával věci na poncích, poklepával na stroje, zkoušel vodící lišty, vysouval a zasouval kotouče, očistil je naolejovaným hadrem, vyhodil hadr do kýblu.

Vyndal jsem ho ven a našel tam pár dalších olejem naimpregnovaných kusů látky, včetně masivních slipů. Charlie byl přesvědčený, že jedině bavlněné oblečení nošené přímo na těle může dát věcem ten správný lesk. Nastrkal jsem naolejované hadry do igelitového pytle, vymáčknu z něj vzduch, zavázal ho, odnesl ven, přešel jsem ulici a hodil ho do popelnice u dveří do takzvaného studia Kelvina McCoye, jež kdysi bývalo úctyhodnou textilní

fabrikou. Pořád tu byla šance, že se hadry v noci samovznítí, takhle ale aspoň nepodpálí největší sbírku vyschlého truhlářského řeziva v celých Austrálii, nezdevastují nenahraditelný stroje včetně těch, který vyrobili třeba padesát let mrtví mistři, a nezničí dvěma lidem život. Místo toho mohl výbušný pytel podpálit McCoyovo doupe podvodů a smilstva a očistit Zemi od největší sbírky bezcenných, nevkusných a esteticky urážlivých předmětů od dob Warholovy pop-artové fabriky.

Uspokojený možností prokázat národu cennou službu jsem se vrátil do Taubovy truhlárny a zapracoval na tom, abych Charlieho vytáhl ven.

K Pruskému princovi jsme šli starými uličkami, který ještě víc zužoval padající soumrak.

„To dítě,“ řekl Charlie, ale nedíval se na mě. Oči zavrtnány do země, zlehka se dotknul mojí paže, jemný popleskání od grizzlyho. „Nikdo mi to neřekl.“

Byl to měsíc, co moje dcera v pozdní fázi těhotenství potratila. Otec dítěte se plavil zrovna na moři a vracel se domů, rybářská loď Vikinga Erika prchala před tropickým cyklónem. Claire ovšem nebyla sama. Byla u ní její matka, moje první žena Frances. Pár telefonáty by zvládla zorganizovat invazi do Iráku. Zavolala Clairinu nevlastnímu otci, růžovému Richardu Wigginsovi, chirurgovi zbohatlíků. Zavolala taky Clairině tetě, mojí nespolehlivý sestře Rose. Oba při první příležitosti odletěli do tropického Queenslandu.

Clairinu otci nezavolala.

Zavolal mi Viking Eric. Do nemocnice dorazil pár minut potom, co jeho bouří bičovaná bárka přistála. Krátce nato u Clairiny postele vytočil můj číslo. Mluvil jsem s ní, řekl, co se dalo říct. Nic.

Neodletěl jsem do Queenslandu. Rosa se vrátila a tvrdila, že si myslela, že mi Frances zavolala. Řekl jsem, že na tom nesejde, což byla lež. Frances mi zavolala a vysvětlovala, že na mě v celém tom

zmatku zapomněla a že ji to děsně mrzí. Ale že bych nejspíš stejně nepřiletěl.

Chvilí jsem nic neříkal. Advokátní praxe člověka naučí chovat se zdrženlivě, ovládat emoce, za všech okolností se mírnit.

Pak jsem zavrčel: „Nejradši bych tě zabil, ty laciná svině.“ Pokusil jsem se tomu projevu nesouhlasu dodat šťávu třísknutím telefonem.

Ale cvaknutí je prostě jenom cvaknutí.

Teď jsem Charliemu řekl: „Možná někdo usoudil, že jsem ještě moc mladý na to, abych byl děda.“

„Otcovství,“ oznámil mi a veškerá účast z jeho hlasu zmizela. „Někteří muži se na to vůbec nehodí.“

Zamyslel jsem se nad tím, zdaleka ne poprvý. „No, bylo to jenom jednou,“ řekl jsem na svou obhajobu. „Každý má právo vyzkoušet si to.“

Už jsme měli Prince na dohled. Úplně se setmělo, stará hospoda vrhala na nerovný chodník uklidňující žluté světlo. Mýmu tátovi a dědovi se takový pohled mohl naskytnout, jedině když se ohlédli po tom, co je z Prince po zavíračce vyhodili, s močáky zbytnělými tolika pivy, kolik jich jen stihli vypít mezi padla v práci a zavíračkou v šest odpoledne.

Charlie se ramenem opřel do dveří a vešli jsme dovnitř. Vysedával tam sotva tucet hostů. U Prince nebyvalo narváno od chvíle, kdy internetová lavina pohřbila všechny ty vyholené webové vizionáře a jejich programátorský otroky, co si hospodu jednu dobu adoptovali. Od baru v rohu se k nám naráz otočily tři hlavy jako cirkusoví klauni, brady zvednuté, pusy pootevřené, aby jim do nich někdo hodil míček. Fitzroyský dorost byl na svých místech.

Charlie jim mávnul na pozdrav a jako žíznlivý pes, který právě zvětřil vodu, zamířil rovnou ke stolu na bowls, kde na něj už čekali dva hráči.

Hospodskýho Stana jsem nikde neviděl. Nejspíš v zázemí pomáhal své rozkošné manželce Liz rozmrazovat v mikrovlnce nějakou vysušenou dobrotu pro zákazníky. Pokud ano, brzy nevyhnutelně uslyšíme zvukový doprovod: třštící se sklo, padající těžké předměty, hekání, pak jekot a skučení. Ve vypjatých situacích Stan ječel a potom skučel, přesně v tomto pořadí: nejdřív to horší, pak to zlý.

Připojil jsem se k dorostencům, nohu opřel o mosaznou štangli, loket o bar. Jeho povrch zdobil bezpočet kroužků od pivních sklenic, zaoblenou hranu ožehly na tisíce místech cigarety, jež si někdo odložil, když na pár vteřin potřeboval obě ruce k vysvětlení něčeho důležitýho.

„Jacku,“ pronesl Norm O’Neill. Nepodíval se na mě, pocítil mě jen svým plným profilem. Na obrovitém nose mu seděly velké brýle nesoucí následky toho, že je v dílně používal místo brýlí ochranných. „Dlouho ses neukázal.“

„Snažím se pivo omezit,“ odpověděl jsem.

Všichni se na mě se zájmem podívali.

„Pivo dělá zdravý tělo,“ oznámil mi Wilbur Ong, pokýval hlavou a působil při tom poněkud mysticky. „Dělali testy, ze kterých jim to vyšlo.“

„Jaký testy?“ chtěl vědět Eric Tanner, jenž stál až úplně u zdi. „Co testovali?“

„Lidský tělo,“ prohlásil Wilbur a dál příkyvoval jako mudrc.

„Mně teda pivo nic dobrýho nedalo,“ poznamenal Norm. „To zeťák je čistej jak padlej sníh, ale v jednom kuse zdravotně na huntě, neřád jeden.“

„Odkud tu blbost s testama máš?“ zeptal se Eric Wilbura. „Od zubaře?“

Wilburův vnuk se stal oblíbeným zubařem bohatých. Na Collins Street provozoval hned tři ordinace – jednu na čekání, jednu

na opíchnutí, jednu na krátký poštourání. Tou dobou už nejspíš umrtvil všechny významnější dásně ve městě.

„Četl jsem to,“ bránil se Wilbur. „Někde. Už nevím kde.“

„Pivo dělá pěknou paseku s pamětí, to ti povím,“ ozval se znovu Eric.

„Když už je řeč o paměti,“ přidal se Norm. „Jacku, chlapče, měli bychom znova promyslet tu záležitost se Saints.“

To prohlášení mi náladu zrovna nezvedlo. Přesvědčil jsem dorost, aby se vrátil z exilu, do něhož se uchýlil poté, co fitzroyský fotbalový klub popravili a jeho hrdou rozedranou vlajku prodali do Brisbane. Přivedl jsem ty staříčky fandy Lvů do tábora fanoušků fotbalového klubu St Kilda, což se ukázalo jako snad ještě namáhavější úkol než přestěhovat Falaše do Izraele. Myslel jsem to dobře. Myslel jsem, že dělám dobrou věc.

„Ano?“ zeptal jsem se opatrně.

„Ano,“ potvrdil Norm. „Mám dojem, že ti fandové Saints kluky málo podporují. Jsou moc kritický.“

„Můžete jim jít příkladem,“ navrhnul jsem a ohromně se mi ulevilo. „Jste přece proslulí náklonností k těm, co věčně prohrávají. Kde je Stan?“

Něco těžkýho narazilo do lítaček mezi barem a kuchyní naproti nám. Chvilí ticha, potom zvuky, jako by někoho škrtili, zvuk posledního, bolestivého nadechnutí.

Podívali jsme se po sobě a čekali. V kuchyni zavládlo ticho.

Norm bouchnul dlaní do barpultu, třikrát. „Stanley, je tady sháňka po obsluze,“ zahulákal. „Zákazníci ti umírají žitní.“

Dveře do kanceláře se otevřely a z nich se vynořil Stan, dlaní si přejížděl po prasečích štětinách na temeni. Měl jsem dojem, že vidím zarudlý flek na jeho růžový tváři, rodící se modřinu, která do zavíračky zmodrá a do ranního holení pěkně ztmavne.

„Nemusíte hned dělat takovej virvál,“ vyhrknul zadýchaně.

„Jednu rundu, buď tak laskav, pane domácí,“ objednal jsem.

Stan se pustil do práce, ale neustále se přes rameno ohlížel na lítačky. Když před nás postavil sklenice, nadhodil jsem: „Manželská idylka v zákulisí?“

Položil obě ruce na bar, naklonil se ke mně a chtěl něco říct.

„Stanleeeey!“

Ve dveřích stála Liz. „Tvůj otec,“ sdělila mu tónem, jakým by pravděpodobně kněz ohlašoval pubertální dceři, že dorazil její čtyřiačtyřicetiletý motorkářský přítel.

Stan se rychle odporoučel. Za minutu se vrátil. „Chce mluvit s tebou,“ oznámil mi a netvářil se vůbec nadšeně.

Já nebyl o nic nadšenější. Stanův táta Morris vládl Princi pětáctýřicet let, než ho manželka přiměla odjet na důchod do Queenslandu. Teď dřepěl v prosluněný vile, nenáviděl to tam a třásl se strachy o své melbournské majetky. Já Morrise zastupoval při jednání s nájemníky, a kdybych si za všechny ty roky účtoval obvyklý taxi, nic by mi nescházelo.

Kancelář v Princi se od méj poslední návštěvy nijak nezměnila. Pořád se řídila kalendářem z Rogersonovy lékárny z roku 1979. Obešel jsem stůl do výklenku, kde na štosech zaprášených novin ležel telefon. V ten moment jsem si všimnul změny: na kartotéce stála malá televize. Zapnutá, bez zvuku.

„Morrisi.“

„Jacku, chlapče můj, hele, co se tam dole děje?“

„Nic. Už jsi podepsal Enziovi nájemní smlouvu?“

„Jasně, jasně, o to nejde. Věřím ti, že je spolehlivý, teda ne že bych ti nevěřil vždycky, aby sis to špatně nevyložil. Jacku, o to teď nejde.“

„Morrisi, co pro tebe můžu udělat?“ pobídl jsem ho. „Jsem unavený.“

„Co se děje se Stanleym? Sklapni, Zeldo, telefonuju. Promiň, Jacku. Volá mi každý den. Hospodu dostane, tak proč tolik pospíchá?“

„Možná chce dělat něco jinýho, třeba už ho unavuje dělat hospodskýho. Co já vím?“

„Něco jinýho? Co jinýho? Ten pabl nic jinýho neumí. Vždyť doteď neumí pořádně dělat ani toho hospodskýho. Myslím, že se vrátím a převezmu to.“

„Morrisi, já se ho zeptám. Zavolám zítra.“

„Zjisti to, Jacku. Něco se tam děje. To ta jeho ženská, jestli chceš znát můj názor. Varoval jsem ho před ní.“

„Dobrou noc, Morrisi. Pošli tu nájemní smlouvu.“

V televizi stála Sara Longmoreová před budovou soudu. Na obrazovce vypadala ještě mladší. Zvedl jsem se a zesílil zvuk. V záběru se objevil Drew, vypadal jako pilíř práva. „V tuto chvíli nemám žádný komentář,“ řekl.

Sotva jsem se stačil vrátit na své místo u baru, zhmotnil se naproti mně Stan.

„Jsem v koncích, Jacku,“ spustil potichu. „Říká, že jestli ho nedonutím podepsat to hned, sebere se a odejde.“

Napadlo mě, že někteří lidi nepoznají jedinečnou příležitost, ani pokud zazní jako polnice Posledního soudu.

„Odejde?“ zeptal jsem se. „Kam by šla?“

Stan střílel očima po dorostu, ale chlapi neposlouchali. Vážně diskutovali o účinnosti léků, který jim předepisovali doktoři. Zaznamenal jsem jistou negativitu.

„Začala jezdit na návštěvy k sestře do Castlemaine,“ vysvětlil Stan. „Vůbec se k ní neznala, dokud nebyla na svatbě. Svoji neteře. Od té doby je u ní imrvére, přespává tam.“

„Sourozenci se často v pozdějších letech sblíží,“ poučil jsem ho, ačkoliv osobně jsem o tom nevěděl ani zbla.

Stan zavrtěl hlavou. „O sestře vůbec nemluví. Koukni, Jacku, vždycky je samý úsměv, než odjede, dokonce mi dá pusku, což je novinka, to ti povím. Vráť se a je jak zasařený had, agresivní, útočná, že se skoro neopovážím otevřít pusku.“

„A za tím vidíš co?“

Zlehka se jedním prstem dotknul zarudlý tváře, na níž už se začínala rýsovat podlitina. „Co bys asi tak řekl, kámo.“

Nebyla to otázka.

„Dneska se vrátila, co?“

Vážný příkývnutí.

„A ty bys chtěl mít klid a stát se majitelem hospody?“

„No jo, no.“ Další přikyvování.

Naklonil jsem se k němu. Byli jsme si blíž než kdykoliv předtím. „Stanley,“ povídám mu. „Představ si tohle: Morris to podepíše a převede Prince na tebe. Druhý den se Liz sebere a odejde. Požádá o rozvod. Investovala do tohoto podniku dvacet let potu. Budeš muset hospodu prodat a půlku jí dát.“

Stan vytřeštil oči a pak je přimhouřil. Zavrtěl hlavou a usmál se, nebyl na něj nejveselejší pohled.

„Na to zapomeň,“ prohlásil. „Jestli odejde, nedostane ani hovno.“

Ochutnal jsem pivo. Na poměry Prince ušlo. Obvykle by neprošlo žádným testem a byla z něj cítit pachut' něčeho, co už dlouho žilo v trubkách.

„Ani hovno,“ zopakoval Stan a upřeným pohledem se mě snažil přimět, abych s ním souhlasil. „To je jasný, ne? Vina jde za ní. Věř mi, seženu důkazy.“

„Stane,“ krotil jsem ho, „kde žiješ? Tyhle věci vyšly z módy před dvaceti lety. Nesejde na tom, jestli seženeš fotky Liz s Rickem a jeho Crazy Cuban Castanet Caballeros, se všemi osmi, kromě sombrér kompletně nahými.“

„Tolik jich není,“ namítnul. „Víš to jistě?“

Eric Tanner mi poklepal na rameno, aniž by přestal mluvit na ostatní členy dorostu.

„Kašlete na zasraný doktory,“ prohlásil. „Co ti o tom vědí? Mizerný prášky. Leda tak mizerný cucavý bonbony. Placento efekt. Slyšels o tom, Wilbure? Vědeckej termit. Zeptej se svýho zubaře, ten ti to poví. Já říkám, že každej má určitej danej čas.“

Otočil se ke mně. „Hele, Jacku, půjdem se tudle sobotu podívat, jak Blue Boys dostanou výprask? V cirkusu?“

„Na to dej krk,“ opáčil jsem. „Ale jak o tom tak přemýšlím, radši vsaď něco, co má nějakou cenu.“

